

VELINAS požemio valdovas, tarpininkas tarp gyvųjų ir mirusiųjų

Tai vienas iš trijų svarbiausių indoeuropiečių protautės dievų. Pirmiausia Velino būta gyvulininkystės globėju; iš čia tokie jo požymiai: ragai, kanopos, uodega. Turėti galvijų reiškė būti turtingu, todėl Velinas valdo pinigus. Velino valdymo sferai priskyrus ganyklų augmeniją, jis tapo ir požemio valdovu, tarpininku tarp gyvųjų ir mirusiųjų. Velino nesantaika su Perkūnu, išreiškianti tam tikrą socialinę įtampą tarp karių ir žemdirbių luomų, suka gamtos ratą. Velinas rudenį gruodu užrakina žemę; žiema – jo viešpatavimo metas. Po Lietuvos krikšto įvaizdis degradavo iki folklorinio velniuko, pravardžiuojamo vokietuku, pinčiuku, kriaučiuku. Velnio pasireiškimo arealas – pelkės, raistai. Nuo Perkūno kulčių jis slepiasi po akmeniu, reiškiančiu ribą tarp pasaulio dalių.

